

דוגמא
מתוך הספר העתיק
לראות אור בקרוב

ספר ליקוטי מזהר"ן

תורה סה

מוגה כמהדורת תקפ"א
ומסודר באופן מיוחד
המיקל על העיון וההבנה, הגירסא והשינון
כתבנית 'משנה סדורה'

חלק מהמעלות שבמהדורה

- הספר הוגה בדיוק רב ובי"ג נפה כפשוטו, אות באות ממש, כפי שהדפים מוהרנ"ת זיע"א בשנת תקפ"א (מעט שינויים משמעותיים, נוספו בתוך סוגריים מסולסלות כאלה {}).
- הפסוקים באו בגופן כזה: "בראשית".
- תוקנו אלפי (!) שגיאות ניקוד.
- הפיסוק בא על פי הפיסוק של מוהרנ"ת זיע"א. (פיסוק הכרחי נוסף לפי העניין, יש לציין שברוב המהדורות השמיטו כמעט לגמרי את הפיסוק.)
- האותיות שמוהרנ"ת הדגיש, באו גם כן בהדגשה. (בדפוס תקפ"א ישנם שני סוגי הדגשים, גדול, וגדול יותר, במהדורה זו שמרנו על כל אחד מהם.)
- במקומות בהם רבינו הק' מביא את הפסוקים באופן שונה מכפי שהם, ציינו זאת על ידי הוספת (* ע"י המקור).
- בצד הדף צויין מספר הדף, ובמקביל לו צוינה * אפורה.

ועוד מעלות רבות כפי שתחזינה עיני הלומד

יו"ל על ידי

מכון 'פסוק לי פסוקך'

psoklip@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

במהדורה זו הושקעו לילות כימים בעמל רב וביגיעה עצומה, על מנת לנפות ולברר שתהא סולת נקיה, אך כבר אמר החכם 'כשם שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אי אפשר לספר בלא טעות', על כן בקשתינו שמוחה מכל הלומדים והמעיינים, להאיר את עינינו על כל טעות, של אות, פסיק או ניקוד, בכתובת האימייל הנ"ל.

הודעה ובקשה

בסייעתא דשמיא, לאחר עבודה מאומצת

הספה"ק

'ליקוטי מוהר"ן - פסוק לי פסוק'

מוכן להדפסה

ברוב פאר והדר

דא עקא שהוצאות הדפוס גדולות מאד

המעוניין לתרום ולהשתתף בהוצאת המהדורה

מתבקש ליצור קשר בטל': 054-853-7200

או באימייל: psoklip@gmail.com

כללי הפיסוק

נקודה.

מדרש וכדו':

דוגמא: כמו שכתוב: (קהלת ח) "חכמת אדם תאיר פניו".
אמר לי: ההוא עיישָבא – סמתרי הנה,

סימן להפסק שלם ומוגמר, ומקומה בסוף משפט.

דוגמא: הן ברוחני הן בגשמי.

או לפני פירוט דברים שונים ולפני חילוק כלשהוא.

דוגמא: שנים:

שיש בהם שכחו של מקום,
ושאלת צרכיו;

בדרך כלל סימון הנקודותיים לא בא בזה אחר זה,
במקרה הצורך בא לראשונה פסיק, ונקודותיים
בציטוט השני.

דוגמא: וזה פירוש, אמר רב אשי: וכו'.

בא לסמן הפסקה קלה בין החלקים השונים שבמשפט.

דוגמא: דלית לה מגרמה כלום, כי אם מה שמקבלת מחכמה;

לפני ואחרי מילות הסבר, או הסגר, הבאים בתוך
משפט.

דוגמא: כי על גם, היינו על דבר חידוש, מתמיהין.

אזי נעשה, כביכול, ברחינת אשה,

בין מילים מקבילות.

דוגמא: צדיק הדור, שהוא בחינת משה, מאור הגדול,

בחינת אקני"ה, בחינת כתר, בחינת כבוד, כנ"ל;

סימן שאלה?

בא להבעת שאלה תמיהה או קושיא.

דוגמא: ועל ידי מה זוכה לבחינות משפט?

נקודה ופסיק;

מסמנים הפסקה גדולה יותר מפסיק, אך פחותה
מנקודה. בדרך כלל הבאנו אותם בין שני חלקי פסקה
שיש ביניהם הקבלה מסוימת.

בא להבעת התרגשות והתפעלות.

דוגמא: אשרי מי שזוכה להשיגם!

דוגמא: כי עקשיו בעוונותינו הרבים,

חן וחסידות האמתי של ישראל נפל,

כי עקשיו עיקר החשיבות והחן הוא אצלם;

אבל על ידי התורה,

נתעלה החן והחשיבות של ישראל וכו',

סימן תמיהה!?

בא להבעת תמיהה יתירה והשתוממות מרובה.

דוגמא: בְּהַאֲדָא אֲנִפִּין יְעוּזֵל קָדָם מִלְכָּא!?

מרכאות "

בין מרכאות בא פסוק.

דוגמא: וזה נקרא: "ה' אֶחָד, וישמו אֶחָד".

קו מפריד –

בא לסמן הפרדה כלשהיא, פחותה מפסיק.

דוגמא: כי הלכנה – אין לה אור מעצמה.

גרש '

בין שני גרשים בא ציטוט מדברי חז"ל.

דוגמא: וזהו בחינת 'צוֹצִיחָא דְנִרְאָא חִנּוּרָא'.

מורה על השמטת מילה מובנת באותו המשפט.

ה. וכשדע כל זאת –

נקרא ידיעה שלימה.

מפרידה בין שני חלקי המשפט, כשהשני בא להסביר
את הראשון.

דוגמא: "אילת אֶהְבִּים וְעֵלֶת חֵן" – שְׁמַעְלָה חֵן עַל לִמְדִיָּה.

בא כשיש הפסקה בתוך קטע במהדורת תקפ"א

נקודותיים:

בא כשיש הפסקה גדולה בין קטעים במהדורת תקפ"א

באות לפני ציטוט הנאמר כלשונו, וכגון לפני פסוק,

תורה סה

ויאמר בועז אל רות

כי יש כמה וכמה גדולים, שאפילו עם מיתתם לא יועילו;
רק אם יש אדם גדול ומופלג במעלה מאוד מאוד,
יכול לגמור מה שצריך בחיים חיותו,
כי הרבה יסורין ודברים קשים עוברין עליו,
אך על ידי גדלותו ומעלתו עובר על כולם,
ועושה פעולות השדה כמו שצריך.

וכשזוכה לתקן הנשמות ולהכניסם -
אזי טוב ויפה מאוד להתפלל,
כי אזי התפילה על תיקונה.

וזה הבעל השדה,
הוא משגיח ומשתדל תמיד להשקות האילנות ולגדלם,
ובשאר תיקוני השדה;
ולתחזק האילנות זה מזה הרחקה הראוי,
שלא יכחיש אחד את חברו;
כי לפעמים צריך להראות למקורב גדול הרחקה גדולה,
כדי שלא יכחיש את חברו.

ב. ודע, שפשה נשמות עושין פירות, שעושין רצונו של מקום -
אזי מאירין עיני בעל השדה,
ויכולין להיות צופין ורואין במקום שצריך,
וזה בחינת (במדבר כב) "שדה צופים";
אבל כשאין עושין רצונו יתברך חס ושלום -
אזי נתחשכין עיניו חס ושלום,
וזה בחינת 'שדה בוכים', (אהלות פי"ח מעד קמן ה: עין שם)

כי בכי הוא קילקול הראות,
כמו שכתוב: (קהלת יב) "ישבו העינים אזור הגשם",
וירשו רבותינו ז"ל: (שבת קנא:) 'זה הראות, שהולך אחר הבכי'.

וכשעיניו מאירות וצופות,
בבחינת "שדה צופים" הנ"ל -
אזי יכול להסתפל בכל אחד ואחד,
להביאו אל התכלית;
היינו, שיכול להסתפל בהדיבור של כל אחד,
אם אינו על תיקונו בשלימות,

"ויאמר בועז אל רות: הלא שמעת בתי;
אל תלכי ללקוט בשדה אזור,
וגם לא תעבירי מזה וכו';
עיניך בשדה אשר יקצורו,
והלכת אזוריהן;
הלא צויתני את הנערים לבלתי נגעך;
וצמית - והלכת אל הכלים ושתית מאשר ישאבון
הנערים. (רות ב)

א. דע, כי יש שדה,

ושם גדלים אילנות ועשבים יפים ונאים מאוד,
וגדל יקר יופי השדה וגידוליו, אי אפשר לספר,
אשרי עין ראתה זאת!

ואילנות ועשבים - הם בחינת נשמות קדושות הגדלים שם;
ויש כמה וכמה נשמות ערומות,
שהם נעים ונדים מחוץ לשדה,
וממתינים ומצפים על תיקון,
שיוכלו לשוב ולכנוס אל מקומם;
וגם, אפילו נשמה גדולה שבה תלויים כמה נשמות,
לפעמים, כשהיא יוצאת לחוץ -
קשה לה לחזור לשם;
והם כולם מבקשים ומצפים על בעל השדה,
שיוכל להתעסק בצורך תיקונם;
ויש נשמה, שתיוקנה על ידי מיתה של אחד,
או על ידי מצוה ועבודה של אחד.

ומי שרוצה לחגור מתניו,
להכניס עצמו להיות הוא הבעל השדה -
צריך להיות איש אמוד ותקיף, וגבור חיל,
וחכם, וצדיק גדול מאוד;
כי צריך להיות אדם גדול ומופלג במעלה מאוד.

ויש אחד, שאינו יכול לגמור הענין כי אם עם מיתתו,
ואפילו לזה - צריך להיות גדול מאוד;

פ:

* מחמת שרחוק מהתכלית עדיין -
אזי הוא מביאו אל התכלית,
ואזי הדיבור כהוגן, בשלמות.

כי כל דיבור ודיבור הוא עולם מלא,
וכשאדם עומד להתפלל, ומדבר דיבורי התפלה -
אזי הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים;
כאדם ההולך בשדה,
ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת,
עד שעושה אגודה אחת;
ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת,
ועושה אגודה אחרת, ומחברם יחד;
וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה אגודות יפים ונאים -
כמו כן, הוא הולך בתפילה מאות לאות,
עד שנתחברים כמה אותיות, ונעשה מהם דיבור;
וכן עושה בתיבות שלימות,
ואחר כך נתחברין שתי התיבות;
ואחר כך הולך ומלקט יותר, עד שגומר ברכה אחת;
ואחר כך מלקט יותר ויותר,
והולך מאבות לגבורות,
ומגבורות לקדושות,
וכן הולך להלן יותר,
מי יפאר גודל פאר הלקוטים והקיבוצים שאדם מלקט ומקבץ
בדיבורי התפלה!

וכשהדיבור יוצא,
והדיבור הוא יוצא מהנפש,
כמו שכתוב: (בראשית ב) "ויהי האדם לנפש זזיה",
והרגומו: 'לרוח ממללא',
והדיבור בא ונשמע לאזניו,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל: (ברכות טו)
'השמע לאזניך מה שאתה מוציא בפיך' -
אזי הדיבור מבקש ומתחנן מהנפש לכל תפרד ממנו;
ותיכף כשיוצא אות ראשונה,
כגון אות בי"ת מתיבת 'ברוך' -
אזי מבקש ומתחנן מהנפש לכל תפרד ממנו,
כי איך תוכל להתפרד ממנו, לגודל ההתקשרות והאהבה שיש
בינינו?
כי אתה רואה את יקר יופי ויווי ונהדרי ותפארתי,
ואיך תוכל לנתק עצמך ממני ולפרוד מאתי?
הן אמת, שאתה צריך לילך יותר,
כדי ללקט עוד סגולות יקרות וחמודות גדולות,
אבל איך תוכל לפרוד ממני ולשפוח אותי?

על כל פנים, תראה, שבכל מקום שתלך ותבוא לשם -
לא תשבח אותי, ולא תפרד ממני;
מכל שבן כשגומר תיבה אחת -
אזי, כל התיבה מבקשת כל הנ"ל,
ומלפפת ומחבקת אותו,
ואינה מנחת אותו לילך מאתה, כנ"ל.

ובאמת, הוא צריך ומוכרח לדבר עוד הרבה דיבורים,
וכמה ברכות וענגנים עד גמר התפילה,
על כן, הכלל: שצריך לעשות אחד מכל התפילה כולה,
ובכל דיבור שמדבר -
יהיה נמצא שם כל הדיבורים של התפלה,
ומהתחלת התפילה עד הסוף יהיה הכל אחד,
וכשעומד בהדיבור האחרון של התפלה -
יהיה עדיין עומד בתיבה ראשונה של התפילה;
כדי שעל ידי זה יוכל להתפלל כל התפילה כולה,
ואף על פי כן לא יתפרד אפילו מאות ראשונה של התפילה.

ג. ודע, שבחינה זו, היינו בחינת אחד,
זה הוא בחינת התכלית,
כמו שכתוב: (ישיה טז) "ביום ההוא
יהיה ה' אֶזְזָד וְשָׁמוּ אֶזְזָד",
ו"ביום ההוא", היינו התכלית.

והוא בחינת כולו טוב,
כי אחר, הוא כולו טוב,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים דף ט) על פסוק זה,
"ביום ההוא יהיה ה' אֶזְזָד וְכֹו":
'אטו האיךנא לאו "אֶזְזָד" הוא?
אלא האיךנא - מברכין על הרעה: 'דיין אמת',
ועל הטובה: 'הטוב והמטיב',
אבל לעתיד - יברכו על הכל: 'הטוב והמטיב'.

נמצא, שבחינת "אֶזְזָד" -
הוא התכלית, והוא כולו טוב,
כי התכלית הוא כולו טוב;
כי אפילו כל הצרות והיסורים והרעות העוברים על האדם חס ושלום,
אם יסתכל על התכלית -
בוודאי אינם רעות כלל, רק טובות גדולות;

כי בוודאי כל היסורין באים בכוונה מהשם יתברך, לטובתו,
אם להזכירו שישוב בתשובה,
אם למרק עוונותיו,

ואם כן, היסורין הם טובות גדולות,
כי כוונת השם יתברך הוא בוודאי רק לטובה;
נמצא, שבכל הרעות והיסורין שיש לאדם חס ושלום,
אם יסתפל על התכלית, היינו כוונת השם יתברך -
לא יהיה לו יסורין כלל,
רק אדרבא, יתמלא שמחה,
מגודל רוב הטובה שישתפל בתכלית היסורין הללו;
כי התכלית הוא כולו טוב, כולו "אזד", כנ"ל,
וכאמת, אין שום רע בעולם, רק כולו טוב.

אך עיקר הצער שיש לאדם מהיסורין שעוברים עליו חס ושלום -
הוא רק מחמת שלוקחין מהאדם הדעת,
עד שאין יכול להסתפל על התכלית שהוא כולו טוב,
ואז מרגיש צער וכאב היסורין;
כי שיש לו דעת, ומסתפל על התכלית,
אינו מרגיש כלל הצער של היסורין, כנ"ל.

וכזה תבין דבר נעלם ונסתר,
מה שנמבע בנפש האדם,
כשיש לו יסורין גדולים רחמנא לצלן,
כגון למשל כשחוכין איזה אבר לאדם חס ושלום -
אזי סתם ועוצם את עיניו בחזק.

כי זה אנו רואים בחוש,
כשאדם רוצה להסתפל על דבר שהוא רחוק ממנו -
אזי סתם את עיניו, ומצמצם ומכווין הראות,
כדי לכוון הראות אל הדבר הרחוק שרוצה לראות;
וזה, מחמת כי הראות הוא משרת ושלוח של המוח, להביא הדבר
שרוצה לתוך המוח,
כי עיקר הראיה היא הידיעה,
דהיינו, לידע מהות הדבר שרוצה,
והידיעה, היא במוח,
וכשרוצה המוח לידע זה הדבר שעומד כנגדו -
אזי הוא שולח את הראות,
והראות הולך, ורואה הדבר, ומביאו לתוך המוח,
ואזי יודע מה שרוצה;
ועל כן כשמעבירין דבר לפני אדם במהירות גדול -
אינו יודע מהות הדבר,
אף שבאמת ראה הדבר בעיניו ממש,

עם כל זה, מחמת המהירות,
לא היה פנאי להביא הדבר לתוך המוח.

ועל כן, כשהדבר רחוק ממנו,
אין כח בהראות לילד לשם ולהביאו לתוך המוח,
מחמת שהדברים אחרים שרואה מן הצד מבלבלים אותו;
וכן מחמת הפיזור, שנתפזר הראות -
על ידי זה הוא נקלש,
ואין בו כח להביא הדבר שרואה לתוך המוח;
על כן, צריך לסתום את עיניו,
ולצמצם הראות, ולכוונו אל הדבר שצריך,
כדי שלא יבלבלו דברים אחרים,
וגם כדי שיתחזק כח הראות, ולא יהיה קלוש,
ואז יוכל לראות הדבר הרחוק, כנ"ל.

כמו כן, כשרוצים להסתפל על התכלית,
שהוא כולו טוב, כולו "אזד" -
צריך לסתום את עיניו,
ולכוון ההסתפלות אל התכלית.

כי אור התכלית הזה היא רחוקה מהאדם,
ואי אפשר לראותו כי אם בסתימו דעיניו,
שצריך לסתום את העינים לגמרי,
ולסוגרם בחזקה מאוד,
אף גם לדחקם בהאצבע כדי לסותמם לגמרי,
ואז יוכל להסתפל על התכלית הזה;
היינו, שצריך לסתום את עיניו מחיוו דהאי עלמא לגמרי,
להעלים עיניו, ולסוגרם מאוד,
לבלי להסתפל כלל על תאוות עולם הזה והבליו,
ואז יוכל לראות ולהשיג אור * התכלית הזה שפולו טוב.

ואז, יתבטלו היסורין, כנ"ל,
כי עיקר היסורין מחמת שרחוק מהתכלית, כנ"ל;
ועל כן נמבע בנפש האדם לסתום עיניו בשעת יסורין, כנ"ל,
כדי לכוון מהיסורין ולכמלם על ידי ההסתפלות על התכלית
שהוא כולו טוב,

שההסתפלות הזאת אי אפשר כי אם על ידי סתימת העינים, כנ"ל;
ואף שהאדם אינו יודע כלום מה הוא עושה,
אף על פי כן, הנפש יודעת הכל,
ועל כן מוטבעה לסתום העינים בשעת יסורין, כנ"ל.

ד. וְהָנָה, בְּאֵמֶת, בְּשַׁעַת בִּיטוּל,
שְׁנַת־בְּטָל אֶל הַתְּכָלִית שֶׁהוּא כּוֹלוּ טוֹב, כּוֹלוּ "אֶזְזָד" –
אֲזִי בְּאֵמֶת נִתְבַּטְּלִין הַיִּסּוּרִין, כִּנּוּ"ל;
אֲךָ אִי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת תָּמִיד קְבוּעַ בְּכַחֲיוֹת הַבִּיטוּל,
כִּי אִם בֵּן יֵצֵא מִגֵּדֵר אֲנוּשִׁי,
וְעַל כֵּן, מוֹכֶרֶחַ שֶׁיְהִיֶּה הַבִּיטוּל בְּכַחֲיוֹת "רְצוּא וְשׁוֹב",
עַל כֵּן כְּשֶׁחֹזֵר הַשֶּׁכֶל מֵהַבִּיטוּל אֶל הַמוֹחַ, שֶׁהוּא כְּלִי הַשֶּׁכֶל –
אֲזִי אִי אֶפְשָׁר לְהַמּוֹחִין, שֶׁהֵם הַכְּלִים, לְקַבֵּל זֶה הַשֶּׁכֶל שֶׁל כַּחֲיוֹת
בִּיטוּל,
כִּי הוּא כַּחֲיוֹת אֵין סוּף,
שֶׁהוּא כַּחֲיוֹת הַתְּכָלִית, שֶׁהוּא כּוֹלוּ "אֶזְזָד", כּוֹלוּ טוֹב,
וּמַחֲמַת זֶה מְרַגֵּשׁ הַמוֹחַ הַצֶּעֵר שֶׁל הַיִּסּוּרִין;
כִּי עֵיקַר הַהֲרַגְשָׁה שֶׁל כָּל הַיִּסּוּרִין וְהַכְּאִיִּים חֵם וְשָׁלוֹם,
הוּא בְּהַמוֹחַ,
כִּי מֵהַמוֹחַ יוֹצֵאִין צִינּוֹרוֹת לְכָל הָאֵיבָרִים כּוֹלֵם,
וְעַל יְדֵי זֶה מְרַגֵּשׁ הַמוֹחַ הַכָּאֵב בְּאִיזוֹ אֶכָּר שֶׁהוּא.

וְדַע, שְׂאֲחֵר כֶּךָ, כְּשֶׁחֹזֵר מֵהַבִּיטוּל אֶל הַכְּלִים,
דִּהְיִינוּ הַמוֹחִין –
אֲזִי מִתְגַּבְּרִין הַיִּסּוּרִין בְּיוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיוּ מְקוּדָּם;
כִּדְרָךְ שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁמִּתְאַבְּקִים, וְנִלְחָמִים,
וְנִתְגַּבְּרִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה,
שְׂכֵשְׂאֲחֵד רוּאָה שֶׁחֲבִירוֹ מִתְגַּבֵּר עָלָיו –
אֲזִי הוּא מִתְחַזֵּק מְאֹד, וּמִתְגַּבֵּר בְּיוֹתֵר;
כִּמוּ כֵן, כְּשֶׁרוּאֵין הַבְּעָלִי דִינִים שֶׁהוּא רוּצֵה לְהַתְּגַבֵּר עַל הַיִּסּוּרִין,
וּלְכַבֵּלָם, עַל יְדֵי הַבִּיטוּל אֶל הַתְּכָלִית, כִּנּוּ"ל –
אֲזִי הֵם מִתְחַזְּקִים וּמִתְגַּבְּרִים בְּיוֹתֵר,
וְעַל כֵּן, אַחֵר כֶּךָ, כְּשֶׁשָּׁב מֵהַבִּיטוּל –
אֲזִי הַיִּסּוּרִין הֵם גְּדוּלִים יוֹתֵר מְקוּדָּם,
כִּי הֵם מִתְגַּבְּרִים כְּנֶגְדוֹ מַחֲמַת שְׁרוּצָה לְכַרוֹחַ מֵהֵם, וְכִנּוּ"ל.

אֲךָ אַחֵר כֶּךָ, מְקִילִים הַיִּסּוּרִין, וּמִתְנַחֲמִין עֲלֵיהֶם,
עַל יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזּוֹכִין עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין;
כִּי עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין בָּא לְכַחֲיוֹת בִּיטוּל, כִּנּוּ"ל,
וְאַחֵר כֶּךָ, אֵף עַל פִּי שֶׁשָּׁב מֵהַבִּיטוּל,
אֵף עַל פִּי כֵן, מֵהַרְשִׁימוֹ שֶׁנִּשְׁאַר מֵהַבִּיטוּל –
עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה.

כִּי עַל יְדֵי הַבִּיטוּל,
שְׁנַת־בְּטָל אֶל הַתְּכָלִית,
וְהַשִּׁיג שְׂכָל הַיִּסּוּרִין הֵם טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד –
עַל יְדֵי זֶה נִתְמַלֵּא שְׂמֵחָה,
וְהַשְּׂמֵחָה הוּא כְּלִי אֶל חִידוּשֵׁין דְּאוּרֵייתָא,
כִּמוּ שְׂאֵמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל: (שַׁבַּת פח)
'בְּשַׁעֲהַ שְׂאֵמְרוּ יִשְׂרָאֵל "נַעֲשִׂיָה וְנִשְׁמַעֵ",
יָרְדוּ שְׂשִׁים רַבּוּא מְלָאכִים,
וְנִתְּנוּ שְׁנֵי כְּתָרִים בְּרֹאשׁ כָּל אֶחָד,
וּכְשֶׁחָטְאוּ וְכוּ',
וְעַתִּיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחְזִירֵן לָנוּ,
שְׂנַאֲמַר: "וְשִׁמְזוֹת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים";
נִמְצָא, שֶׁהַשְּׂמֵחָה הִיא כַּחֲיוֹת "נַעֲשִׂיָה וְנִשְׁמַעֵ",
שֶׁהוּא כַּחֲיוֹת קְבָלַת הַתּוֹרָה.

וְעַל יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזּוֹכִין עַל יְדֵי הַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבִּיטוּל, כִּנּוּ"ל –
עַל יְדֵי זֶה מְקַרְרִין הַיִּסּוּרִין אַחֵר כֶּךָ,
כִּי עַל יְדֵי זֶה מְכַבֵּין צְמָאוֹן הַנֶּפֶשׁ;
כִּי הַרְגֵּשׁת הַיִּסּוּרִין הוּא כַּחֲיוֹת צְמָאוֹן הַנֶּפֶשׁ,
כִּי צְמָאוֹן הוּא עַל יְדֵי מְלִיחוֹת,
וּמְלִיחוֹת הוּא כַּחֲיוֹת יִסּוּרִין,
כִּמוּ שְׂאֵמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל: (בְּרֵכוֹת ה)
'נֵאֲמַר "בְּרִית" בְּמִלָּחָה, וְנֵאֲמַר "בְּרִית" בִּיִּסּוּרִין;
כִּי הַנֶּפֶשׁ הִיא בַת הַשֶּׁכֶל,
כִּי עֵיקַר גִּידוּל הַנֶּפֶשׁ, הוּא עַל יְדֵי הַשֶּׁכֶל שֶׁמְגַדְּלָהּ וּמִתְקַנְהָ,
וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב: (מַשְׁלִי"ט) "גַּם בְּלֹא דַעַת, נִפְּשׂ לֹא טוֹב",
וּכְשֶׁהַשֶּׁכֶל בְּשִׁלְיֻמוֹת –
אֲזִי הוּא עוֹשֶׂה פִירוֹת,
אֲבָל כְּשֶׁנִּפְגַּם הַשֶּׁכֶל –
אֲזִי הוּא כַּחֲיוֹת "אֶרֶץ" פְּרִי לְמַלְאָכָה"; (תְּהִלִּים ק)
וְהַמְלִיחוֹת, הוּא כַּחֲיוֹת הַיִּסּוּרִין שֶׁמְרַגֵּשִׁין עַל יְדֵי שְׂאִין הַשֶּׁכֶל
בְּשִׁלְיֻמוֹת, כִּנּוּ"ל,
וְהוּא כַּחֲיוֹת צְמָאוֹן הַנֶּפֶשׁ, כִּנּוּ"ל;
וְעַל יְדֵי הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה הַנִּלְ"ל –
עַל יְדֵי זֶה מְקַרְרִין הַיִּסּוּרִין, וּמְכַבֵּין הַצְּמָאוֹן,
בְּכַחֲיוֹת (שַׁעֲרֵי טו) "הוֹי כָּל צְמָא לְכוּ לַמַּיִם".

וְזֶה כַּחֲיוֹת (תְּהִלִּים צד) "אֶשְׁרֵי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר תִּיִּסְרְגֻוּ יָהּ,
וּמִתְנַתְּרָהּ תִּלְמִדְגָּו",
כִּי עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין – זוֹכֵה לְהַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה, כִּנּוּ"ל;
וְזֶה סִימָן שֶׁפָּעַל עַל יְדֵי הַיִּסּוּרִין, וְקִיבְּלָם כְּרֹאוּי,
כְּשֶׁזּוֹכֵה אַחֵר כֶּךָ לְחִידוּשֵׁין דְּאוּרֵייתָא,

שזה סימן שזכה לבחינות ביטול אל התכלית על ידי היסודין,
ועל ידי זה זכה לחידושי דאורייתא,
על ידי הרשימו, כנ"ל.

והפעל השדה הנ"ל,

כשעיניו מאירות,

בבחינות "שדה צופים" -

אזי יכול להסתכל בכל אחד ואחד,

אם הוא קרוב אל התכלית;

וכשרואה באחד שרחוק מהתכלית,

אזי אין תפילתו עדיין בשלימות כראוי, כנ"ל,

כי אינו יכול לעשות אחד מכל התפלה,

וכשעומד בסוף התיבה - שוכח תחילת התיבה,

ואינו יכול לכלול תפילתו בבחינות אחד, כנ"ל,

והפעל השדה הנ"ל -

מסתכל בו, ומביאו אל התכלית,

שהוא כולו "אזד", כנ"ל,

ואזי יכול לעשות אחד מכל התפלה,

ואף על פי שעומד בסוף התפלה,

עדיין הוא עומד בתחילת התיבה של תחילת התפלה, כנ"ל.

וזה בחינות 'מנצפ' ד' - צופים אמרו',

ומסיק שם: שהצופים תיקנו 'הי בתחילת תיבה והי בסוף תיבה'.

'צופים' - זה בחינות הבעל השדה,

כשעיניו בבחינות "שדה צופים", כנ"ל -

אזי יכול לתקן ולהסתכל על אותם שהם סמוכים אל התכלית,

וכשעומדים בסוף התפלה - עדיין הם 'בתחילת התיבה', כנ"ל;

ועל אותם שהם רחוקים מהתכלית,

והם בחינות 'סוף תיבה',

כי כשהם בסוף התיבה, הם בסוף התיבה ממש, כנ"ל -

והצופים מתקנים אותם,

ומביאים אותם אל התכלית, כנ"ל;

וזה בחינות 'שכחום וחרזו ויסדום',

היינו, שמחמת שהם רחוקים מהתכלית,

'שכחו' 'תחילת התיבה',

כי אינם כוללים תפילתם בבחינות אחד, כנ"ל,

'חרזו ויסדום' ותקנו אותם,

שיהיה כולו "אזד", כנ"ל.

וזה פירושו: "ויאמר בועז אל רות" -

"בועז" - הוא השכל,

כמו שכתוב: "הזכמה תעוז לזכב";

"רות" - היא בחינת הנפש,

שממנה יוצא * הדיבור של התפילות והשירות והתשפחות;

כמו שאמרו רבותינו ז"ל: (ברכות ז:)

'למה נקרא שמה רות?

שממנה יצא דוד שריוה להקדוש ברוך הוא בשירות ותשפחות'.

"הלוא שמעת בתי" -

כי הנפש היא בת השכל, כנ"ל;

והו' "הלוא שמעת", היינו 'השמע לאזנה מה שאמה מוציא בפיה',

היינו, הטה אזנה ושמע בקשת הדיבור ותחננוניו,

שמבקש ומתחנן לכל תתפרד ממנו, כנ"ל.

והו': "אל תלכי ללקוט בשדה אזור", כנ"ל,

כי כל האותיות והדיבורים הם ליקוטים יקרים שמלקטים בשדות

עליונים, כנ"ל,

והדיבור מבקש מהנפש לכל תלך מאתו ללקוט ליקוטים אחרים,

כנ"ל.

אך זה אי אפשר, כי צריך לילך וללקוט יותר, כנ"ל,

אך 'וזה לא תעבורי מזה',

היינו, שאפילו כשתלך לתיבה אחרת -

אל תעבור מתיבה ראשונה, כנ"ל.

וזה, נעשה על ידי שזכה אל התכלית, כנ"ל,

וזה 'עיניך בשדה אשר יקצורו',

היינו בחינת ההסתכלות על התכלית,

כי הקצירה היא תכלית החרישה והזריעה.

"הלוא צויתי את הנערים לבלתי נגעך",

זה בחינת סתימת העינים,

שצריך לסוגרם,

ולחבר הראות, לכונו אל התכלית, כנ"ל,

כי בלא זה אי אפשר להסתכל על התכלית, כנ"ל;

וזה "הלוא צויתי את הנערים",

לשון צוותא והתחברות,

שצריך לצוות ולחבר הראות, כנ"ל;

והעינים נקראים "נערים", כי הם משרתי השכל, כנ"ל,

כי הראות הוא שליח ומשרת להשכל, כנ"ל.

וזהו "לבלתי נגעך", בחינת נגעי הנפש,
 כי בשהראות נתפזר ורואה כל מה שלפניו,
 היינו שאינו סותם וסוגר עיניו מחיזו דהאי עלמא, כנ"ל,
 זהו בחינת נגעי הנפש;
 וצריך לצוות ולחבר את "הנגעים", דהיינו הראות,
 לבלתי להסתכל מן הצד על הכלי עולם הזה,
 לבלתי לנגע את הנפש,
 ואז יוכל להסתכל על התכלית, כנ"ל;
 ואז, על ידי ההסתכלות על התכלית -
 נתבטלין כל היסורין, כנ"ל.

ועל ידי זה נתבטלין היסורין אחר כך,
 ומכבין צמאון הנפש, כנ"ל.

וזה בחינת הגן עדן,
 בחינת משה ואהרן;
 גן - הוא בחינת הנפש,
 בחינת (ימיה אב) "והיתה נפשם בגן רוח";
 עדן - הוא בחינת התכלית,
 כי 'עדן, 'עין לא ראתה', (כמו שאמרו רז"ל ברבות לד:)
 בחינת ביטול, כנ"ל.

אך אחר כך, כששב מהביטול -
 מתגברין היסורין ביותר, כנ"ל,
 שזה בחינת צמאון הנפש כנ"ל,
 וזה, "וצמית -

והלכת אל הכלים, ושתית מאשר ישאבון הנגעים";
 כי לכבות הצמאון -

הוא על ידי התחדשות התורה, שמקבלין המוחין, שהם הכלים של
 השכל,

על ידי הרשימו שגשאר מהביטול, כנ"ל,

ומשם שותה הנפש לכבות צמאונה, כנ"ל;

וזה: "ושתית מאשר ישאבון הנגעים",

כי "הנגעים", שהם עיני השכל,

הם שואבין התחדשות התורה, מהרשימו שגשאר מההסתכלות על
 התכלית, כנ"ל;

וזה בחינת (תענית אב) 'עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול
 לצדיקים לעתיד לבא,
 וכל אחד מראה באצבעו וכו'".
 'מחול', זה בחינת השמחה,
 שהיא כלי לקבלת התורה, כנ"ל;
 וכל זה, על ידי הביטול,
 שעל ידי הזריחה של הרשימו מן הביטול -
 משם באה התורה על ידי הכלים, כמו שמוכא שם;
 וזה בחינת 'מראה באצבעו',
 'מראה', זה בחינת המראה והזריחה של הרשימו,
 שמשם באה התורה;
 וזה בחינת 'מראה באצבעו',
 בחינת התורה,
 שהיא בחינות (שמות לא) "אצבע אלוקים".

